

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:
Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
învoială

Unitatea

REDACTOR
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Articulare în latinitate!

(+). Bulgaria și aliata noastră, Sârbia, jubilează. Și pe drept cuvânt. Trecând peste vrăjmășii de veacuri, create de împrejurări externe, au ascultat chemările sângelui și ale rasei și și-au întins mâna frățescă: au încheiat un pact de amicitie eternă.

Se va zice: nimic mai creștinesc, și foarte bine. Zicem și noi: da. Bun și creștinesc lucru este pacea între neamuri și de dorit foarte. De astă dată însă caută să facem și o rezervă. Frăția dintre Bulgari și Sârbi, pecelluită și prin pacte ca cel încheiat deunăzi, pe noi Românii ne pune pe gânduri grele. Asta din motivul foarte ușor de înțeles că prin pactul din chestie vedem încheindu-se tot mai massiv și mai amenințător blocul slav, cu perspectivele lui sumbre pentru noi picurul latin într'un ocean de ape blonde care a amenințat să ne înghită meru, cum observă cu atâta dreptate d. Al. Gregorian dela „Sfarmă-Piatră” (8. 1. 37).

Panslavismul, din păcate, e o realitate. Și încă una cumplită din punctul nostru de vedere. Cu atât mai cumplită, cu cât în apele acestui ocean imens ne mână în chip fatal și pravoslavia ce este comună majorității numerice a neamului nostru cu Sârbi, Bulgarii și Rușii cari din zi în zi fac tot mai strînse și mai vii legăturile aceleși conștiințe slave între ei. În cimentarea căreia conștiințe bisericii ortodoxe ruso-bulgaro-sârbă îi revine partea leului.

Poziția noastră în fața acestei primejdii, mâine-poimâine fatale? Articularea în latinitate! La bloc slav, bloc latin. Asta-i singura politică logică și firească a României, cum zice d. Al. Gregorian, ale cărui încheieri le subscriem cu amândouă mâinile. Cu adausul că acest bloc va trebui să fie și creștin. Și încă de factură română. Pravoslavia în sensul ei schismatic e notă discordantă în unitatea latină. Călea ce ne-o impune pactul bulgaro-jugoslav duce la Roma. Asta una-i împedecă pentru cei ce simt șemăurile sângelui și înțeleg imperativele momentului. Cum împedecă e și aceea că drumul la Quirinal pe noi, Români și creștini, cum suntem, ne duce prin Vatican și San Pietro.

Ne aflăm la o cotitură istorică. Vom lua călea cea bună? Rămâne să se vadă. Fapt e însă că o greșală săvârșită acum ne va fi mai fatală ca toate ale trecutului. Tocmai de aceea tare ne este credința că bunul simț românesc și instinctul de conservare al neamului vor birui toate piedecile ridicate în călea orientării spre latinitatea integrală, atât sub raportul rasei cât și al concepției dogmatice creștine. Popor născut și crescut în credința și disciplina Romei papale, nu se poate să nu înțeleagă odată că nu-l prinde cămașa de forță a unei ortodoxii ce i-a fost impusă tocmai de cei mai neîmblânziți și mai necreștini dușmani ai săi de totdeauna, de Bulgari. Și când va înțelege acest lucru nu se poate să nu se smulgă din niște legături nefirești și potrivnice destinelor sale.

Lumina lumii

Amvonul și catedra — Marea ignoranță religioasă și cauzele ei —
Măsuri pentru progresul catehezei

(=). Temelul mântuirii este cunoașterea lui Dumnezeu. Evanghelia spune lapidar: „Aceasta este viața cea adevărată, să te cunoască pe tine singurul Dumnezeu adevărat și pe care l-ai trimis, pe Isus Hristos” (Io. 17, 3). Alt chip de salvare nu-i. Nici pentru singuratic, nici pentru colectivitate. Trebuie cunoscut întâi adevărul. În lumina lui trebuie organizată, apoi, viața. Cea individuală și cea socială. Altfel nu este viață demnă de om. Nu numai dincolo, ci nici aici pe pământ.

De aceea, ca și Hristos, preotul este înainte de toate învățătorul lumii. Datoria lui fundamentală este vestirea adevărului. El trebuie să fie lumina lumii. Prin faptă și cuvânt, Prin vorba caldă și plină de putere, care să aprindă inimile și să încordeze voințele spre lucrarea împărăției lui Dumnezeu. De aici importanța covârșitoare pe care o are, în misiunea preoțească, cuvântul viu, predi. Nu numai cea de pe amvonul bisericii ci și cealaltă formă a ei, pe care o presupune și care trebuie să-i pregătească terenul, să-i asigure rodnicia: *instrucția religioasă, cateheza*. Pentru a face, trebuie mai întâi să știi ce ai de făcut. Predica va reuși să aprindă voințele numai dacă mai întâi a fost luminată mintea. Dacă se prezintă ca un corolar, ca o concluzie practică, inexorabilă, a adevărului cunoscut. De aceea amvonul și catedra, strict vorbind, una sunt. Cum unul este omul întreg, cu rațiune și voință, din contopirea căroră țîșnește fapta mântuitoare.

De aici atenția extraordinară pe care a dat-o Biserica, chiar dela începuturile sale, catehezei. Prin ea a cucerit mulțimile pentru Hristos și, mai ales, prin ea le-a întărit în credință. Și departe de a scădea, cu vremea, importanța instrucțiunii religioase, a crescut Veacurile au adus neconținut noui valuri de popoare cari trebuiau catehizate, cu alte și alte mentalități, cu altă fizionomie sufletească. Zi de zi, problemele ce se puneau catehetului își schimbau înfățișarea. Rezolvarea lor a dat naștere unui ram de știință teologică de prima importanță. Știință niciodată încheiată, perfectă, ci, ca viața însăși, în creștere continuă. Cum în neconținut spor trebuie să fie și râvna și activitatea catehetică, inspirându-se mereu din rezultatele cele mai noi ale științei. — Din această grijă, de a stimula zelul și de a asigura catehezei nivelul cerut de ritmul veacului, de nevoile lui speciale, a răsărit și puternica scrisoare papală „*Divini Illius magistri*”, cetirea și meditarea căreia, întocmai ca și a celei despre preoție, este o chestiune de conștiință pentru fiecare preot.

Datorie elementară, aceasta, pentru preoții

din toată lumea. Fiindcă toți, fără excepție, trebuie să progreseze pe acest teren. Altfel filii întunerecului, cu metodele lor avansate, cu stăruințele lor sistematice și perfecționate, amenință să ducă lumea la catastrofă. — Subliniem, totuși, cu deosebită insistență, gravitatea acestei obligații pentru noi. Ușor de înțeles, de ce. Fiindcă, fără a disprețui progresul realizat și pe acest teren, trebuie totuși să mărturisim că avem încă mult, foarte mult de făcut. Atât de mult, încât pare că ne e frică și numai să atacăm problema în întregul ei. Ori, poate că suntem atât de rămași, încât nici nu-i mai simțim greutatea și ascușișurile. În tot cazul, nu este de loc mângâitoare împrejurarea, că la noi se discută prea puțin despre cateheză. De ce, oare? Preoții noștri sunt, cu toții, și cateheți. N'au nimic de spus, nimic de întrebat, nimic de propus, nimic de comunicat și altora din lunga lor experiență? Greu de crezut.

Cu atât mai greu, cu cât neajunsurile din acest domeniu sunt mai isbitoare. Ignoranța, teribila ignoranță religioasă, este deadreptul strigătoare. Nu numai la sate, ci și la orașe. Marea zăpăceală a vieții noastre publice de aci vine, în primul rând, din această crasă neștiință. De aici și devierile entuziaste ale celor cari vreau îndreptarea și cari, în convingerea lor, vreau să slujască adevărul. În lumea noastră este nu numai răutate multă, ci și întunec mare, prostie care stă să doară. În fața ei nici nu mai trebuie să-ți pui întrebarea: Se face la noi instrucția religioasă suficientă? Regulată? Metodică? În școală, firește. În cea primară, și în toate celelalte. Și, oare, ce-i cu *catehizarea adulților*, la fel de categoric poruncită în canoane? Întrebări inutile. Iși au răspunsul în sine.

Evident că nu putem rămâne aci. Că trebuie să ne smulgem și să pornim cu avânt nou la drum. Un impuls oficial poate că ar fi necesar în acest scop. Ne gândim, în concret, la o *reorganizare a comisiunii catehetice* mitropolitane, care să ia în mână cu toată energia întreaga problemă. Ar putea începe prin convocarea unui *congres catehetic al profesorilor de religie*. Să caute apoi mijlocul de a intra în legătură mai vie și cu marea mulțime a cateheților dela școlile primare, provocând o înviorare și în rândurile ei.

Nu-i nevoie să arătăm aci chestiunile de imediată actualitate, cari ar trebui puse în discuțiune. Și asupra căroră s'ar pregăti, firește, rapoartela temeinice pentru congres, spre a servi drept temel al desbaterilor. Se impun dela sine. Măsuri pentru a se asigura catehizarea regulată. Pregătirea personalului catehetic nu numai în școală, ci și după ce a ieșit în viață. Programa și mauualele pentru diferitele categorii

de școale. Asigurarea controlului, azi insuficient, prin crearea de inspectori catehетici cu pregătire specială. Și alte câteva, cari cer soluțiuni grabnice.

În tot cazul, ceva trebuie făcut. Și încă repede. Răutatea vremii nu admite întârziere. Lumea are nevoie de lumina credinței. Și neamului nostru nu-i putem face astăzi dar mai prețios, decât *catehismul creștin*, care trebuie sădit în mintea și inima tuturor!

Daniil princiare. După cum aflăm din ziare, zilele trecute, *Agru*, (secția Satu-Mare) a ținut o ședință ce va rămânea istorică în analele asociațiilor agriste.

Cu acest prilej adevărat d. Dr. Octavian Popp, dir. general al băncii „Casa Noastră” a dăruit Agrului local suma de 300.000 Lei (treisute mii Lei) cu scopul ca din acești bani să se ridice un dispensar pentru săracii și cerșetorii orașului. Și tot atunci d. preș. Dr. Ioan Pogăciaș a anunțat că un *binefăcător*, care dorește să rămână *neunoscut*, a dăruit asociației 100.000 Lei (una sută mii Lei) pentru ca Agrul să scoată o revistă de caracter religios.

S'a și format numaidecât un comitet compus din dd. Dr. I. Pogăciaș, fost prefect; Dr. A. Doboși, Dr. I. Steer, I. Erdei și ing. P. Marcu pentru studierea mai de aproape și înfăptuirea celor două gânduri frumoase, atât de nobil și efectiv susținute de cei doi marimișoși donatori.

Faptul că biserica noastră are filii cari și în aceste vremuri de materialism universal și sufocant sunt capabili de atari gesturi, ne umple de sfântă mândrie. Și totodată ne îndrituește cele mai înflorite nădejdi de viitor. — Laudă celor doi Maecenas creștini, și fie ca pilda lor să aște imitatorilor!

Solemnități euharistice la Manila. În zilele de 3—7 Februarie c. se va ținea la *Manila* (Insulele Filipine) al XXXIII-lea *Congres euharistic Internațional*. Sf. Părinte va fi reprezentat de card. *Doughest*, arhiep. de Fila-

delia, care a și plecat din Neapol într'acolo, cu piroscaful „Conte Rosso” și va ajunge la destinație, după escale la Port Said, Massana, Bombay, Ceylon și Singapor, în 1 Februarie.

Ceremoniile preliminare se vor începe în 1 Februarie iar inaugurarea Congresului se va face a doua zi, pe esplanada zisă „Luretta” între oraș și mare. Zilele de congres propriu zis vor fi 4—7 Februarie, cu program bogat: liturghii solemne, cuminecări în masse, conferințe și ore de adorație. Toate aceste zile își au caracterul lor specific. Așa: 4 Februarie va fi ziua bărbaților; 6 Februarie va fi ziua copiilor; 7 Februarie ziua de încheiere cu procesiunea sărbătorească pe litoralul mării de unde se va da binecuvântarea, și căreia îi va urma numaidecât, pe Radio, binecuvântarea papală, dată din Roma de însuși Sf. Părinte.

În cadrele acestui congres vor lucra mai multe secții naționale. Și anume secțiile: italiană, franceză, germană, filipine (bărbați și femei, separat), spaniole (iarăși separat tineri și tinere), engleză, olandeză, flamandă, chineză, japoneză, și alte patru grupări locale de prin insulele filipine (naționalitățile tagalog, ilocano, ilongo-visayan și celenano-visayan).

In cauza presei noastre

Saluționarea problemei presei catolice este o necesitate și o datorință. Precum dovedesc preocupările și interesul tot mai viu, ce să poartă cauzei de credincioșii din toate părțile. Soluționarea ei înțeleaptă ar însemna desigur un pas hotărâtor înainte în propagarea cuvântului Mântuitorului nostru și pregătirii venirii împărăției Lui în mijlocul neamului nostru.

Pentru ca presa nou organizată să satisfacă de fapt nevoile spirituale ale credincioșilor este necesar ca mai întâi aceste necesități să fie bine constatate și cunoscute. Acestea la rândul lor s'ar putea împărți în 3 categorii principale:

I. Presa necesară pentru organizarea și administrarea bisericii; II Pentru informarea și

îndrumarea clerului și a credincioșilor mai strâns legați de biserică; III. Pentru informarea și hrănirea sufletească a credincioșilor.

Cercetând după aceste considerații starea actuală vedem, că cele peste 20 de publicații periodice se pot clasa într'una din categoriile de mai sus. Nici decum însă starea actuală nu se poate numi satisfăcătoare. Apar mai multe reviste cu acelaș caracter și scop, pe căruia unele cerințe rămân nesatisfăcute.

Chiar pentru a ajunge la rezultatul de a satisface deoparte toate cerințele, iar de altă parte a nu cheltui energie și bani înzadar, ar fi necesar a fixa în primul rând felul și numărul publicațiilor pentru a satisface toate categoriile mai sus amintite.

Ad I: Recerințelor bisericii le servesc arhiepiscopale editate de eparhii. Ar putea fi cercetat, dacă n'ar servi eventual mai bine cauzei concentrarea acestora în un singur organ, prin ce s'ar cunoaște mai bine de cler activitatea întregii mitropolii, fiind mai caldă legătura prin aceasta, sau a se menține starea actuală, mai practică din punctul de vedere al administrării. Privind aceasta cauză exclusiv conducerea bisericii, fie de ajuns atâta.

Ad II: Scopului de informare și îndrumare a clerului îi servește de prezent „Unirea”. Poate însă că ar fi nevoie de amplificarea ei atât ce privește partea informativă, cât și restul.

Ad III: În ce privește publicațiile destinate în primul rând pentru laici, ele ar fi de divizat în publicații periodice și un cotidian. Acest din urmă fiind chemat să înlocuiască lectura zilnică tendențioasă sau incunștient greșită de azi. Publicațiile periodice ar fi de potrivite: pentru intelectuali; pentru popor; pentru femei și în fine pentru copii. Recapitulând cele de mai sus, prin satisfacerea cărora credem că s'ar împlini toate nevoile bisericii noastre, ar rezulta:

1. Monitorul mitropoliei, sau monitoarele eparhiale. 2. Gazetă periodică bisericească. 3. Cotidian. 4. Revistă pentru intelectuali. 5. Re-

□ □ Foiața „Unirii” □ □

„Apostoli” și apostoli

Părți din cea dintâiu pastorală a Preasf. IOAN al Lugojului

[...] Nu odată vi-se va fi întâmplat, Iubiții Mei, că ați vrut să cumpărați ceva și neguțătorul vă va fi spus, că marfa aceea este din aur ori din argint curat și la adevărat v'a înșelat, căci nici argintul nici aurul nu era adevărat. Tot așa se gândesc și *apostolii mincinoși*, adevărat oamenii ticăloși, cari, fără să fie trimiși de Dumnezeu, vreau să învețe și ei pe alții despre Dumnezeu și despre suflet. Ei cunosc vorba Scripturii: „Nimeni nu-și ia lui-și cinstea, ci celce este chemat de Dumnezeu ca și Aron” (Epistola către Evrei cap 5, 4). Dar ca și alte vorbe din Sfânta Scriptură, nu vreau să o înțeleagă, și fără nici o rușine, atâția poezii, adventiști, metodiști și alții bătăuți de Dumnezeu, se umflă în pene și vreau să vestească cuvântul lui Dumnezeu, fără să fie puși spre aceasta de Dumnezeu și fără să aibă făgăduit dela Domnul ajutorul ce-l dă adevăraților apostoli: „Iată eu cu voi sunt în toate zilele” (Mateu 28, 30). Feriți-vă, Dragii Mei, de toți apostolii mincinoși, cari nu sunt în stare să vă facă nici cel mai mic bine ci vă trag cu ei în fundul iadului.

Voi când suferiți de o boală grea, căutați totdeauna pe medicul cel mai bun, care se pricepe la boală; iar cel mai cu stare caută

totdeauna specialiști, oameni, cari au dat dovadă că se pricep foarte bine la vindecarea ăstorfel de boale. Când vreți să vă faceți încălțăminte, nu le tocniți niciodată la oamenii cari n'au învățat și nu se pricep la această meserie. Cum se poate, ca atunci când e vorba de suflet, de partea cea mai gingașă și mai delicată din om, să asculte cineva de oameni, cari nu se pricep la această meserie, și cari n'au alt scop decât să prostescă lumea și să o ducă la pierzare?!

Dar, va zice cineva: „De pe ce se cunosc apostolii cei mincinoși?” Ne-o spune pe înțelesul tuturor însuși Mântuitorul. Ascultați numai ce zice: „Păziți-vă de prorocii mincinoși, cari vin la voi în haine de oi, iar înăuntru sunt lupi răpitori. Din rodirile lor îi veți cunoaște. Au doar culeg din spini struguri și din scări smochine?” (Mateu 7, 15, 16). Unii dintre apostolii mincinoși sunt ca și lupul îmbrăcat în piele de oale: par, la vorbă, cine stie ce credincioși, dar nu învață supunerea față de biserică, nici ascultarea Sfintei Liturghii mai des și mai cu evlavie. Ei au un singur gând: să rupă pe creștin din sânul Bisericii celei adevărate. Dar, între acești lupi răpitori, sunt foarte mulți cari n'au credință, biserica nu o cercetează numai la zile de pompă, din Sfintele Taine nu se înfruptă. Ei sunt dușmanii lui Hristos și ai bunilor creștini, limba lor „este răutate neatâmpărată, plină de otravă aducătoare de moarte” (Iacob 3, 8). Ei au un singur gând ca și lupii: să stăpânească turma, să rupă pe om de la calea fericirii, pe cari amăgitorii nu o cunosc, și nici nu o caută. Unii

mai slabi de înger, se lasă amăgiți, pentru căte un fleac, și-și uită de cuvintele Mântuitorului: „Ce folos este omului de ar dobândi lumea toată, iar sufletul și-l va pierde?” (Mateu 16, 26). Despre acești apostoli mincinoși a zis Mântuitorul vorbele următoare: „Vă vouă cărturarilor și farisellor, că înconjuram marea și uscatul ca să faceți un vinitic (să aduceți pe cineva la legea voastră); și dacă s'ar face, îl faceți flu gheeni mai îndoit decât voi” (Mateu 23, 15). „Vai vouă cărturarilor și farisellor fățarnici, că închideți împărăția cerurilor înaintea oamenilor: căci voi nu intrați nici pe cel ce vin nu-i lăsați să intre” (Mateu 23, 13). Acești apostoli mincinoși se duc ei în iad, și-i duc și pe acești bieți amăgiți făcându-le și'n această lume mare nenorocire. Până când au fost credincioși bisericii noastre, sufletul lor se scâldea în belșugul de daruri suflații. Chiar peste săptămână, ei alergau, măcar pe câteva minute, în biserică; și spovedeau adeseori, căci cuvântul lui Dumnezeu creștea în inima lor, și le sporea și credința și dragostea față de Dumnezeu. Pentru ei, Biserica era într'adevăr: „Sfânta Maică Biserica” și în biserică se simțeau tot așa de bine ca și copilășul la sânul cald al mamei. Smușii fiind dela sânul Bisericii noastre, ei mai simt nici căldura de mamă și le lipsește așa de mult hrana sufletească de mai înainte încât ei înșiși simt că despre ei vorbește Sfânta Scriptură când spune: „Făcutu-s'au cele mai de pe urmă ale lor mai rele decât cele dintâiu. Căci mai bine le era să nu fi cunoscut calea dreptății, decât după ce au cunoscut-”

văstă pentru popor. 6. Revistă pentru femei. 7. Revistă pentru copii.

Ai doilea pas de făcut ar fi organizarea unitară a întregii publicistici după nevoile odată stabilite: să se renunțe la tot ce este de prisos și să se completeze ce lipsește. Evident că ar fi de un folos nebănuit colaborarea deplină a ambelor rituri și nu vedem ce ar putea împiedeca această colaborare.

Problemele ce să mai pun: organizarea efectivă a presei, care organizare ar trebui să depășească cu atât ce există până în prezent la noi, cu cât depășește scopul servit de noi alte scopuri. Birocrațism și formalism gol, în deosebi în ce privește cotidianul, ar însemna zădărnicierea nizuințelor. Tot așa ar fi de văzut dacă ar servi mai bine cauzel, editarea tuturor, publicațiilor dela punct 3-7 la București în o editură unică, proprie, care ar urma să facă ață și oricăror altor cerințe de tipar pentru biserică, iar restul la Blaj, respectiv la episcopii, — până nu se va muta, poate, și metropola la București. Desigur, că în cazul nostru, când scopul și doctrina nu pot forma obiecte de discuții, singur organizarea și alegerea persoanelor recer toată grija pentru o cât mai bună reușită a cauzei. În deosebi la conducător, și mai ales în ce privește conducerea cotidianului, trebuie împăcat spiritul curat creștin cu pulsul și viteza timpurilor noastre, ceace nu este chiar ușor.

În fine mai rămâne colportajul, care prin organismul format de cler are o foarte solidă bază, dar care colportaj ar fi de dorit să fie susținut și de o organizație fermă și bine încheagată a credincioșilor în cadrele Acțiunii Catolice, excepțional chemată spre propagarea cuvântului Mântuitorului în masele cât mai largi ale populației.

Pentru elaboarea unui plan amănunțit și complet o comisie ar putea afla și strânge tot materialul necesar atât din cele desbătute și propuse de credincioșii noștri, cât mai ales din datele expoziției făcute la Vatican, unde se vor

afla și toate datele și modelele utile pentru nevoile noastre.

Iar pentru realizarea pe cât de urgent permite situația acestei sfinte cauze, să apelăm la înalții noștri Arhieri, cari au să-și spună cuvântul hotărîtor, care prin darul lui Dumnezeu va aduce ploaia spirituală de care însetează atâtea suflete.

A. C.

† Iie Câmpeanu. Tipul clasic al preotului român care știe trăi și muri pentru trei lucruri: suflet, lege și neam. S'a stins din viață, senin și lin, la Târgu-Mureșul păstoririi sale dela 1921 încoace (înainte de aceea fusese preot în Varviz, protopop în Gheorgheni), la vârsta de 78 de ani, în 21 Ian. c., jeli de toți câți l-au cunoscut.

Prohodul i-s'a făcut de 39 preoți, în frunte cu pâr. Victor Pop, canonic, asistat și de pâr. Iuliu Maior, dir. lic. comer. dela Blaj, în splendida Catedrală nu de mult sfârșită, grație osteneților dânsului și a pâr. Dredeșianu, tovarășul său de alergări și frământări apostolice în acea inimă a Seculmii. Ca dovadă a venerației de care s'a bucurat adormitul în Domnul slujește faptul că lângă trupul său neînsuflit s'au rostit nu mai puțin de 16 cuvântări, luându-se totodată hotărîrea (d. primar Dr. Dandea) ca municipiul Târgu-Mureș să boteze o stradă după numele răposatului și să facă o fundațiune care să-i poarte numele și din care an de an să se deie ajutor câtorva copii săraci.

Rămășițele pământești ale adormitului în Domnul au fost petrecute, în 24 Ian. c., pe un ger strașnic, la locul de odihnă, de o mulțime imensă. O companie de onoare a dat onorurile militare, iar muzica militară, l-a însoțit și ea, în tot cursul drumului. — Odihnească acum în pace, că în viață mult a ostenit cu clădiri de case parohiale, școli confesionale române și biserici, înafară de sbuciumările pastorale și naționale, multe și amarnice!

Știri mărunte

Vor fi creați noul cardinali. Deși cumplit suferind, Sf. Părinte continuă a se interesa de treburile Bisericii și a cârmui nain Domnului. După știri recente din Vatican, Sf. Părinte va ținea cât de curând un consistor, în care va numi mai mulți cardinali. Între aceștia se dă ca sigur că va fi și arhiep. Pizzardo, locțiitorul permanent al card. Pacelli, secretarul de stat al Vaticanului.

Japonia cere ajutorul Vaticanului. După informațiile ziarului parisian *Oeuvre*, (21. 1. 37) guvernul japonez cere oficios ajutorul Vaticanului în lupta contra bolșevismului din Extremul Orient. Nu peste mult se va ținea o întrunire internațională în Japonia și cu acel prilej se va hotărî și formarea unei acțiuni comune împotriva comunismului. Directiva se va lăsa catolicilor japonezi. Guvernul italian susține și el planurile japoneze și stăruie la Vatican să fie investită Japonia, prin catolicii ei, cu misiunea de a apăra civilizația asiatică de barbaria roșie.

Raportul numeric dintre confesiunile iugoslaviel. Periodicul *«Ekklesia»* e informat că după cea mai recentă statistică în Iugoslavia actualminte sunt: 6.785.000 ortodocși, 5.217.000 catolici, 1.561.000 mohamedani și 250.000 de alte confesiuni. Aceasta înseamnă că «dominanța» ortodoxiei în statul vecin e cât se poate de discutabilă.

Al doilea centenar al Consiliului libanez. La 22 Nov 1936 maroniții au celebrat la reședința patriarhală din Bkerke (Liban), bicentenarul Conciliului libanez ținut la Oct. 1732. Hotărârile acestui Conciliu, aprobate de Sf. Scaun la 1741, au contribuit foarte mult la menținerea integrității credinței catolice, a purității moravurilor, a pietății clerului și a atașamentului neclătinat către Roma. La serbare au luat parte și reprezentanții autorităților civile din republica libaneză.

să se întoarcă dela sfânta poruncă, ce li s'a dat lor" (Epistola a II-a alul Petru, cap 2, 20, 21).

Dar să lăsăm pe apostolii cei mincinoși și să ne întoarcem iarăși la *apostolii cei adevărați*.

[...] După ce apostolii au fost și ei oameni muritori, și din ei n'a mai rămas nici unul în viață, de cu vreme s'au gândit să treacă slujba de apostol la alții, cari au fost pregătiți de ei. Astfel vedem, că Pavel a lăsat ca apostol în Efes pe Timoteu, și în orașele dimprejur pe alții, pe cari l-a îndemnat cu următoarele cuvinte: „Luați aminte de voi și de toată turma, peste care Spiritul Sfânt v'a pus pe voi episcopi, ca să pășteți Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu sângele său. Căci eu știu aceasta, că după ducerea mea vor intra lupi grei între voi, cari nu vor cruța turma; și dintre voi înșivă se vor scula bărbați, cari vor răi îndărătnicii, ca să tragă pe ucenici după sine. Pentru aceea priveghiați" (Faptele apostolilor 20, 28—31). Ați băgat bine de seamă la vorba Sfântului Pavel: Pe păstorii sufletești, pe cari l-a rânduit Pavel, nu l-a pus putere omenească, ci l-a pus Spiritul Sfânt Episcopi.

Episcopii sunt următorii Apostolilor, sau, cum spune Sfântul Vasile cel mare: „Șed în scaunul Apostolilor" (Epistola 197) Sfântul Ieroim spune: „La noi, Episcopii țin locul Apostolilor, și toți episcopii sunt urmașii Apostolilor".

Comentar în Epistola I către Corinteni 9, 10). Mai împede grăește Sfântul Cle-

mente Papa dela Roma, care a fost învățcelul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, și pe care Biserica Răsăritului îl laudă cu aceste cuvinte „Clemente cel cu adevărat vița lui Hristos cea frumoasă, care hrănește lumea cu strugurii cunoștinței de Dumnezeu" (Minea, 24 Noemvrie, Icosul). El zice: „Apostolii, după cum au rânduit Episcopi, ca după ce vor muri ei, să ia slujba și deregătorii lor alți bărbați încercați" (Epistola I către Corinteni, cap. 44).

Oamenii de omenie au îmbrățișat religia lui Hristos cu multă dragoste și în număr așa de mare, încât Episcopii nu răbeau să facă toate slujbele, de cari credincioșii aveau lipsă. De aceea, urmând porunca dată de Sfântul Pavel lui Tit (Tit 1, 5), Episcopii au așezat prin orașe și prin sate alți slujtori mai mici, cari stau sub ascultarea lor, pe preoți și pe protopopi, cari sunt și ei slujtori ai lui Dumnezeu, aleși de Episcop și chemați la această slujbă de Spiritul Sfânt, căci și despre aceștia sună cuvântul Sfântului Pavel: „Nimeni nu-și ia lui-și cinstea ci cel chemat de Dumnezeu ca și Aron" (Evrei 5, 4).

De Episcopi și de preoții rânduiți de ei datori sunt credincioșii să asculte, căci așa scrie Sfântul Pavel, luminat la minte de însuși Spiritul Sfânt: „Ascultați de mai marii voștri și vă plecați lor, pentru că ei priveghiază pentru sufletele voastre, având să dea seama, ca să o facă aceasta cu bucurie, iar nu suspinând: căci aceasta nu vă este de folos" (Evrei 13, 17). Isus Hristos se numește Răscumpărătorul nostru, căci ne-a cumpărat cu scump sângele său (I Petru 1, 19). Prin păcate noi ne băgăm,

din prostia noastră, gramazul în ghitul diavolului: și ne facem, de bună voință robii lui, cum scria Sfântul Pavel străbunilor noștri Romani: „Au nu știți, că celui ce vă dați pe voi slugi spre ascultare, robii sunteți aceluia, pe care-l ascultați" (Cap 6, 16). Stăpânul, care cumpăra un sclav, era mai mare peste el în așa măsură, încât putea chiar să-l omoare. Hristos ne-a cumpărat din robia diavolului, și vrea să împartă cu noi fericirea Sa dumnezească din ceriu. Peste noi a pus mai mari pe slujtorii Săi, de cari noi datori suntem să ascultăm. Fericii suntem, că avem să ascultăm de slujtorii lui Dumnezeu, căci aceștia nu pot face cu noi ce vrem, ci trebuie să dea aspră seamă de noi. Apostolii mincinoși nu trebuie ascultați, căci lor nu le-am fost dați în grije, și ei nici nu simt răspunderea, ce o au slujtorii lui Dumnezeu cei adevărați, cari simt adevărată durere, când fiii lor sufletești nu-l ascultă, ca și părinții cei buni, cari se bucură de toate faptele bune și de înaintarea copiilor lor, și se întristează foarte mult, de câte ori dă vreo nenorocire mare peste copiii lor.

[...] Noi Românii ne tragem dela Roma de unde ne-am luat și numele. Dar dela Roma ne-am adus nu numai limba dulce și frumoasă, ca și care mai frumoasă alta nu găsim, ci ne-am adus și credința. Toți oamenii noștri învățați mărturisesc, că ne-am adus credința dela Roma, unde puținii creștini, cari au fost la început, au fost așa de cu frica lui Dumnezeu, încât, cum spune Sfântul Apostol Pavel, credința lor era vestită în toată lumea (Epistola către Romani 1, 8). Toți Românii creștini,

„Orașul tipografilor”. Actuala cârmuire sovietică, după informații mai recente din Moscova, are de gând să clădiască un strășnic oraș nou, care să nu fie altceva decât o uriașă tipografie. Numele noului oraș va fi *Knylgostroi* și va forma centrul din care vor porni an de an în toate părțile lumii și în toate limbile pământului, aproximativ o sută milioane tipărituri, cărți reviste și foi volante. Inceputul lucrărilor tipografice se va face cu patru mii de culegători. Scopul acestei producții de așa proporții vaste este intensificarea propagandei bolșevice pentru revoluția mondială plănuită de Komintern.

Locale. Marția viitoare, de praznicul Înălțării Domnului, va predica în catedrală p. *Dumitru Neda*, prof. la Acad. Teologică, iar Dumineca ce-i urmează — a Talanților — va predica p. *Oct. Modorcea*, prof. la liceul de băieți.

— Serbarea zilei de 24 Ianuarie s'a făcut Dumineca trecută cu un fast deosebit. La catedrală p. *Ioan Moldovan*, canonic mitrop., în sobor de preoți, a slujit un Tedeum sărbătoresc, fiind de față reprezentanții tuturor autorităților locale, școlărima și alt public numeros. După aceea s'a aranjat un festival ocazional în sala de gimn. a liceului de băieți, la care, în cadru de declamări și puncte de cor, au cuvântat d. *P. Birlea* din partea liceului și d. maior *Bărbulescu* din partea premilitarilor. — La fel de solemn a fost comemorată »Unirea Principatelor Române în 1859« și la celelalte școli din loc, conferențind profesorii: d. *C. Baltă* la Școala de fete, d. *Dion. Popa* la Școala Normală de băieți, d. *Alex. Fol* la Liceul Comercial și d. *A. Rusu* la Gimnaziul de Arte și Meserii.

— Tot Dumineca trecută Internatul Școlilor Secundare de Fete a aranjat o drăguță serbare școlară cu un punct de cor (condus de dna prof. *V. Popa*), un cuvânt ocazional, o declamație și drama în 6 acte: A fi regină, de *M. D. Soare*.

În veacurile cele dintâi după Hristos, au fost catolici; și așa de tare țineau la această religie încât mulți din ei mai bucuroși s'au lăsat să fie omorâți decât să se lapede de credința cea adevărată. Bulgarii și Sârbii, cari au năvălit peste noi mai târziu, au făcut să ne uităm de acești mari sfinți, între cari este unul așa de mare, de l-a mers vestea până în țara franțuzească, *Sfântul Tralan*. Un învățat Episcop francez, care era prieten cu Sfântul Nichita al Remesianei, Episcopul care a încreștinat pe cei din urmă păgâni din neamul nostru, a scris o carte, în care laudă pe sfinții din a căror trupuri avea el moaște, și spune, că Tralan și Saturnin sunt mari vindecători în Macedonia, (De laude Sanctorum, cap. 11, Patrologia Latină, tomul XX, col. 453).

Noi suntem mândri cu Biserica noastră adusă dela Roma, căci unirea cu Roma, cum spune chiar și președintele Academiei Române, Domnul Alexandru Lăpedatu, a fost întrebuintă totdeauna spre folosul cultural al întregului neam (Discurs ținut la Iași, în 8 Noiembrie 1918, vezi *Neamul Românesc*, anul XIII, num. 312). Scriitorul Ioan Slavici, care nu ne-a fost de loc prieten uniților, zice: „Iară noi cece am stărut în legea veche (adică pe care am avut-o înainte de unirea cu Roma) nu avem să vedem în biserica greco-catolică un așezământ pentru noi străini, ci focarul de viață morală, din care s'au revărsat asupra poporului român primele raze ale culturii moderne și au ieșit primii luminători ai neamului nostru” (*Slugile cui?* în *Tribuna* dela 21 Faur 1906)...

— Reuniunea Femeilor Române Unite va aranja o *Serată Dansantă* în seara de 6 Febr. c. în sala de gimn. a liceului de băieți, cu scop românesc și filantropic. Participantele sunt rugate să se prezinte, pe cât se poate, în costume naționale. — Ceeace credem că se va și face fără doar și poate.

Prințul moștenitor al Italiei la expoziția presei catolice. La 14 Dec. 1936. Prințul Humbert a vizitat expoziția universală a presei catolice, oprindu-se mai îndelungat în sala rezervată misiunilor. Alteța Sa a felicitat pe organizatori pentru ideea largă și complectă, ce ne dă expoziția despre munca misionară. Cuvinte elogioase a avut prințul și pentru hărțile și fotografiile Agenției Fides.

Telefonul „Unirii”

P. Reghin. Inaugurarea solemnă a institutului »Pio-Rumeno« dela Roma a fost definitiv fixată pe ziua de 9 Maiu 1937. Astfel pelerinajul plănuit pentru acel prilej are cele mai bune șanse de reușită. Deoparte timpul cel mai frumos în Italia; de alta vacanța de Paști aici acasă. În plus, lira italiană destul de scăzută, așa că și cheltuielile vor putea fi relativ reduse. E cât se poate de binevenit acest noroc. Fiindcă trebuie să mergem la Roma cât se poate de mulți. Un tren întreg. În interes național! — De altfel, conferința episcopescă care se ține zilele acestea la Blaj se va ocupa, pe cât știm, între altele, și de această chestiune, luând măsurile necesare de pregătire și organizare.

I. Sibiu. Se știe de mult că e mai bun salamul decât logica de Sibiu. Explicabil. Nevoia de a mânca e mai veche decât încercările Preacucernicilor de a pătrunde în hățșurile gândirii ordonate. Laudabil totuși curajul de a se fi aruncat în apă. Cu vremea vor învăța să înnoate acceptabil. Deocamdată, firește, dau din mâini cum pot. De multe ori caraghios. Citiți, de ex. ultimul număr al »Telegrafului«. Ce lamentabilă vorbărie în jurul atitudinii necuviincioase pe care au avut-o față de pastorală dată de episcopatul nostru. Ci-că ei nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase (decât a salam). Alții au criticat-o. Ei, Doamne ferește! N-avem nimic de zis, dacă oamenii se lapedă cu atâta tărie de fața lor. Ar trebui însă să distrugă foaia respectivă din toate colecțiile »Telegrafului«. Dacă nu, toată lumea va zice că preacuvioșii umblă cu fătăca. Și nu-i bine să treacă în istorie cu acest epitet ornant. — Tot acolo veți găsi și o altă mostră de »logică« ascuțită. Strânși cu ușa, n'au găsit altă salvare decât să treacă la atac tocmai pe chestie de »logică«. Iși permisese, preades-teptii, o butadă. Ziceau că între noi și ei nu-i nici o deosebire, decât o firmă administrativă. Ne-am bucurat de această mărturisire și i-am invitat să treacă imediat sub firma noastră. Fiindcă e mai veche, mai puternică, are nume mai bun, și recunoscută de toată lumea ca bine chivernisită. Pe când la ei situația e tocmai contrară. Se sbat și se sfarmă și cum să-și schimbe din nou rosturile gospodărești. Ei bine, ce zic preacuvioșii la această chemare? Zic așa: »de ce nu ne poftiți să atârnam de Budapesta, dacă numai decât vreți să atârnam de cineva?« »Logica« are haz, fără îndoială. Exact povestea: scripca cu iepurele. Cum cade Budapesta, ca musca în lapte, în această istorie, o înțeleg numai ei, după logica lor specială. Și, probabil, urmăriti de un-gurii din fabricile de salam, unde cărnații »atârnam« toți, spânzurați în rânduri impunătoare. Cu logica lor, și cu mai multă îndreptățire, i-am putea întreba noi: de ce vă sbateți cu atâta zel, tocmai preacucerniciile voastre românești, să restabiliți puterea »patriarhatului ecumenic«, pe care vreți să-l creați centru de unitate, real și nu numai închipuit cum este astăzi? Vreți, neapărat, să atârnați de Fanar?

B. Cluj. Relațiile dintre biserica anglicană și cea ortodoxă română sunt, dacă vreți, »ciudate«. Nu sunt însă de loc »inexplicabile«. Dimpotrivă, cât se poate de clare. — Celea două biserici, după lungi tratative secrete, au încheiat un acord. Englezii l-au și dat publicității curând după semnare; Românii l-au ținut ascuns. Acuma de curând, sinodul anglican a acceptat în unanimitate pactul dela București și canonicul I. G. Douglox exultă de bucurie pentru această isbândă. Ai noștri n'au curajul să se bucure. Parecă se tem de ceva. Ici colo, în câte un monitor al ortodoxiei, strecoară câte o notiță prizărită, că »acesta este cel mai important eveniment în istoria creștinismului în ultimii 300 de ani, și biserica noastră se poate mândri cu acest rezultat.« (»Universul« 28. I. 37). Dar numai atât. Rezultatul e atât de mare, încât le înghiață graiul în fața lui. — Este, evident, ceva »ciudat« aci. Englezii sunt expansivi și vorbăreți, iar Românii reci și fără grai. O adevărată minune. Foarte explicabilă totuși. Ea se repetă cu prilejul tuturor contractelor inegale. Când unul înghieie tot, iar celalalt înghieie sec. Cam asta e situația și în târgul cu anglicanii. Ei au câștigat tot ce am voit, fără să dea nimic. Au tot dreptul să jubileze.

A. București. Am citit și noi savantele trăznăi înseilate de »Preotul Aurel Reu« în »Dimineața« din 18. I. 37, despre »Nationalism și patriotism«. Ne-a delectat, în special, fraza: »Dela obârșie, neamul românesc s'a născut, a crescut, a trăit și s'a învesmântat sub harul binecuvântător al Bisericii grecești, din care, mai târziu, la anul 1054, a luat ființă o credință nouă, cunoscută sub numele de Biserica Latină sau romano-catolică.« — Intr'adevăr, prostia omenească n'are margini!

Oficiul parohial Boșca-montană. Am primit abonamentul pe 1935 și 1936.

Ș. Remetea-mare. Am primit abonamentul pe ultimii 2 ani.

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

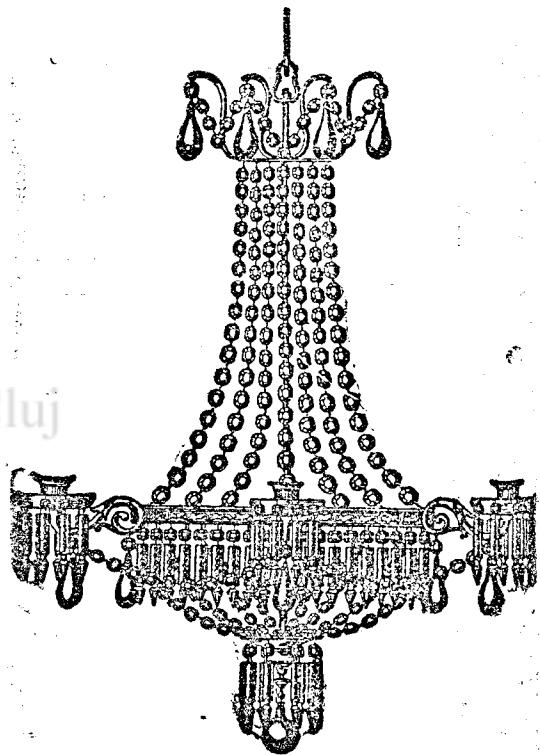
Oficiul parohial Lelești. Confirmăm primirea sumei de 600 Lei, achitat până la 30 VI 1935.
Oficiul parohial Ștăraș. Am primit abonamentul pe 1934.
M. Arad. Am primit 200 Lei abonament pe 1935.
T. Timișoara. Am primit 200 Lei, achitat până la 30 IX 1937.
C. Căpușul-mic. Am primit abonamentul pe 1936.
B. Marca. Am primit 300 Lei. Achitat până la 31 XII 1936.

Aviz

Comandați orice obiecte bisericesti dela cel mai vestit **Magazin** de obiecte bisericesti: Clopote de orice mărime, cel mai bun material, cu garanție pe mulți ani; Candelabre de bronz; Cruce argintate, toate fabricație proprie Odăii sfinte, cu prețurile celea mai solide, de 3200-4000-4500-5000 Lei, un rând complet; Potire; Cădelnițe; Prapori din postav și mătăsa, dela 1200 Lei în sus.

Vasile Hoza

1-? Sibiu, Piața Principele Carol Nr.

Comandați Policandre

la

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă-cristal, în diferite forme pentru bisericile noastre dela sat.

Tot aici găsiți **Sfeșnice** pentru altar, toate mărimile cu 1-3 brațe, **cruci** de perete și cu talpă din lemn metal, nichel și argintate oricărui mărime; **Berete** din Klott pt. preoți, **Brăce**, (cingulum) pt. teologi, preoți și protopopi, în diferite lățimi și culori, din mătase sau lână. Se mai află: **Potire**, **Ciborium**, **Cădelnițe**, **Chivoale** aurite și argintate.

Mare depozit de **Ornate** și **Prapori** gata, în diferite culori, cu prețuri reduse. **Îcoane** de hârtie și pietre. Tot soiul de rechizite, imprimare, **Gărți** de rugăciuni și bisericesti, **medalioane**, rozare, și steaguri pentru Reuniunile Mariane. **Teatru** și **Monoloage** populare și școlare.

Cereți catalogul detaliat și ilustrat.

(5-)